

[Jimmy Stahr]

gere det, at den gule lampe lyste, da jeg var nået til spørgsmål nr. 4, og så følte jeg mig dækket ind, da jeg sagde, at vi ikke mener at kunne støtte det, idet vi mener, at det, som flertallet siger i strafferetsplejeudvalget, er det rigtige.

Men lad mig så sige om de tre andre spørgsmål – det synes jeg også jeg sagde flere gange – at jeg f.eks. kun har haft tid til at skrålæse de høringssvar, som er kommet i eftermiddag, og som jo udgør mange sider med mange fornuftige betragtninger. Når jeg er kommet igennem dem og har fået talt med min gruppe om det, kan det da godt vise sig, at der er spørgsmål, vi bliver nødt til at se nærmere på i detaljer, og derfor var jeg også glad for, at dette her var en slags førstebehandling af sagen, og at vi en dag får en ny førstebehandling. Inden da synes jeg som ministeren, at det er meget væsentligt, at der bliver en offentlig debat om det. Jeg mener nemlig, at den offentlige debat, ikke mindst hvad angår spørgsmålet om volden, overvejende har været præget af en presse, der har overbetonet det spændingsmoment, der ligger i volden. Jeg står ikke her og giver pressen skyld for det, men når vi kommer ud og taler om disse emner rundt omkring, møder vi angsten, skrækken, og jeg mener, at vi i mange tilfælde med justitsministeriets egne tal kan bevise, at denne angst og skræk er helt overspillet, og det ville det være rart at få lejlighed til at diskutere.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil tage udgangspunkt i fru Ebba Stranges bemærkning om, at det, vi nu drøfter, skulle give en øget retsikkerhed for den enkelte borger. Jeg mener tværtimod. I hvert fald vil jeg gerne understrege, at det, vi ønsker, er en øget retsikkerhed for den enkelte borger, for den sags skyld både den, som vold og andet går ud over, og den, der har begået det; der skal også være retsgarantier for den pågældende, og sådan opfatter jeg også forslaget.

I anledning af de bemærkninger, der er gjort om isolation, skal jeg sige, at den ordning, vi har haft siden 1978, er en ordning, vi i hvert fald ikke har så forfærdelig megen lod og del i. Men den har været under domstolskontrol siden da, og jeg vil stadig væk hævde, at det er domstolens opgave at følge

disse sager meget nøje. Jeg synes, det er lidt underligt nu at høre bemærkninger bl.a. fra hr. Bernhard Baunsgaard om, at det konservative folkeparti før har været med til at dække ministre ind, bl.a. socialdemokratiske ministre, når der har været rejst spørgsmål om begrænsning af isolation, men at det nu er anderledes, efter at socialdemokratiet er kommet i opposition. Nu vel, det har vi måske nok været med til at gøre, men det kunne jo også siges, at det er underligt, at man kan skifte mening på et punkt som dette, blot fordi man ikke længere beklæder regeringsbænkene.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde også med udgangspunkt i en artikel, som Bodil Philip har skrevet i et tidsskrift, at der varetægtsfængsles for meget her i landet. Ja men det er stadig væk et spørgsmål dels om den lovgivning, vi har, dels om, hvorledes domstolene ser på forholdene med det instrument, vi har givet dem i hænde. Det er da langtfra sådan, at alle bliver varetægtsfængslet; det har vi typiske tegn på. Det har i hvert fald ikke været gældende i voldssager, og siden højesterets kendelse her i foråret har der været en nødvendighed for, at vi tager dette spørgsmål op til bedømmelse for at styrke retssikkerheden i dette land.

En anden grund til, at jeg vil sige noget nu, er, at hr. Wilhjem efter min mening ikke skal komme godt fra at kalde det, der er foregået, for social uro og oven i købet gå så vidt som til at sige, at også en atomkraftdemonstration skulle falde ind under begrebet social uro, som man sætter politiet ind over for. Når hr. Wilhjem selv bruger udtrykket »principper i en retsstat«, må det også siges, at det er et princip i en retsstat, at man overholder gældende love og bestemmelser. Det skal ikke karakteriseres med en bemærkning om, at der er tale om social uro, og at man sætter ordensmagten ind heroverfor.

Jeg har måske endnu en bemærkning at gøre, når hr. Wilhjem har afleveret sit andet indlæg, hvor han, så vidt jeg forstår, vil komme ind på, at politiet har diskvalificeret sig selv i sager, hvor ordensmagten er part. Det vil jeg gerne høre noget om. Jeg tvivler på, at der overhovedet kan være et gran af sandhed heri.

Vi vil ikke dømme på forhånd, vi vil ikke have nogen form for anticiperet straf, og vi ønsker ikke lynjustits, men over for måske